

Dr Roger Green, Reformacja do czasów współczesnych, wykład 8, Reformacja angielska

© 2024 Roger Green i Ted Hildebrandt

To jest dr Roger Green na kursie historii kościoła, Reformation to the Present. To jest sesja numer osiem, English Reformation.

Pomódlmy się, a potem zaczniemy.

Nasz łaskawy Panie, zatrzymujemy się na początku kolejnego tygodnia, aby Ci podziękować. Po pierwsze, dziękujemy Ci za Ciebie i objawienie siebie w Chrystusie oraz posługę całego tego zrozumienia przez Ducha Świętego, nie tylko w naszym życiu osobistym, ale w życiu Kościoła. Więc jesteśmy za to wdzięczni.

Dziękujemy Ci za powołanie, które nam dałeś swoją łaską, powołanie studentów. I modlimy się, abyśmy byli wierni temu powołaniu, pilni w tym powołaniu, ostrożni w tym powołaniu, ponieważ czyniąc tak, przynosimy sobie chwałę, ale przynosimy również chwałę Tobie i umacniamy powołanie w naszym życiu w ten sposób. Więc dziękujemy za to .

Na początku tego tygodnia będziemy dziękować za nadchodzący tydzień. Niech zobaczymy każdą miarę Twojej łaski we wszystkim, co robimy, czy to ucząc się do egzaminów, czytając książki, pisząc prace, czy po prostu w naszym codziennym życiu tutaj, w społeczności? Modlimy się, aby wszystko to było zrobione dla Ciebie, a tym samym dla dobra królestwa.

Więc dziękujemy wam za to, jak teologia Kościoła rozwijała się w swojej historii i jak się rozwijała w swojej historii. I dziękujemy tym ludziom, którzy są tak ważni w jej kształtowaniu. Więc pomóżcie nam być dobrymi nauczycielami dzisiaj i w tym tygodniu. I modlimy się ze studentami, którzy przygotowują się do pierwszego egzaminu w tym kursie. Więc modlimy się o te rzeczy z radością w imię Chrystusa, naszego Pana. Amen.

Okej. Mamy prawdziwego wyznawcę, który do nas dołączył. Hej Grant, jak się masz? Mamy tylko jednego, którego stan życia zobaczymy dzisiaj.

Okej. Och, jedno ogłoszenie. Postaram się to zrobić na końcu, żebyś pamiętał, ale dobre pytania na piątek.

Więc, środa, daj mi jeszcze trochę, wiesz, zrób jeszcze raz tę dobrą robotę, którą zrobiłeś. A potem w piątek, jesteśmy w jaskini lwa, a w poniedziałek jest egzamin. Więc, jedna mała rzecz o pytaniach w środę: nie zapomnij o tym artykule, który rozdaliśmy pierwszego dnia, intelektualnym apelu Reformacji, który jest w twoim

harmonogramie czytania w odniesieniu do codziennego harmonogramu czytania, który tam jest.

Więc, ale nie zapomnij o tym, bo nie chcesz, żeby to ci umknęło. Więc, i to jest na tym egzaminie w pierwszej godzinie. Więc, więc, okej.

Dobrze. Jestem na stronie 12 sylabusa. Jeśli to pomoże, przechodzimy teraz do kolejnego wykładu.

Zakończyliśmy, nawiasem mówiąc, odpowiedź Kościoła rzymskokatolickiego. Rozmawialiśmy również o tych trzech odpowiedziach, od bardziej instynktownych do bardziej wyważonych. Następnie rozmawialiśmy o ważnych decyzjach Soboru Trydenckiego i wynikach Soboru Trydenckiego.

Więc skończyliśmy z tym. Więc ten materiał jest na egzaminach w pierwszej godzinie, wykłady od pierwszego do trzeciego. Więc materiał, który zaczynamy teraz, chociaż mamy go zacząć, nie jest na tym egzaminie w pierwszej godzinie.

Więc wszystko, czego potrzebujesz do nauki w zakresie notatek, jest ustalone na ten tydzień. Więc to jest wykład numer cztery, który rozpocznie egzamin drugiej godziny. Więc to jest wykład czwarty, teologia purytanizmu i wolnych kościołów oraz ekspansja purytanizmu na nowy świat.

Więc spróbujemy zrobić te rzeczy. Teraz mam tutaj zarys. Mam nadzieję, że ci pomoże.

Strony 12 i 13. To staje się dość skomplikowane. Mam więc nadzieję, że konspekt będzie dla Ciebie pomocny.

Próbując jakoś to dla ciebie rozgryźć, ta teologia purytanizmu. Okej. Więc najpierw musimy przyrzeć się historii religijnej Anglii przed purytanizmem.

I damy wprowadzenie do tego wszystkiego. Więc oto kilka uwag na wstępie. Przede wszystkim, proszę zauważyć, że to jest tak naprawdę kurs teologii historycznej.

Więc spróbujemy zauważyć w kursie, jak teologia objawia się zarówno w historii świeckiej, jak i świętej. Ale także, jak teologia wpływa na tę historię? Więc jest pewien rodzaj koła, w pewnym sensie, koła, wiesz, rodzaj koła między teologią a historią, a następnie historią a teologią. Więc to wszystko jest kołowe.

Więc chcemy to mieć na uwadze. Zauważ również, że jeśli chodzi o historię teologii w tym kursie, Reformacja chrześcijaństwa do chwili obecnej, czasami miejsca się zmieniają, nacisk się zmienia, a czasami różne miejsca przejmują przywództwo w

kształtowaniu teologii. Więc zasadniczo widzieliśmy Lutra w Niemczech i Kalwina w Szwajcarii, a to są centralne miejsca Reformacji.

Ale teraz przesuniemy się geograficznie i zobaczymy Anglię, jej znaczenie i rolę, jaką odegrała w Reformacji. Więc chcemy to zauważyć. Inną rzeczą, którą należy zauważyć, jest to, że w tym wykładzie, szczególnie w przypadku czterech monarchów, których wymienię tutaj w wykładzie, ale w tym wykładzie wahadło stale się przesuwało w czasie Reformacji Anglii między katolicyzmem rzymskim a protestantyzmem.

A potem może wrócić do katolicyzmu rzymskiego i wrócić do protestantyzmu. Ale to jest trochę jak wahadło, które ciągle się porusza w kontekście tej konkretnej historii. Okej.

Jeszcze jedna rzecz w ramach tego numeru jeden. Postaram się, aby ten zarys był dla was tak jasny, jak to możliwe. Ale jeszcze jedna rzecz w ramach wprowadzenia numeru jeden.

Przed wielkością Reformacji, którą badaliśmy, przed Lutrem i Kalwinem, a teraz przejdziemy do tego, co dzieje się w Anglii, w różnych częściach Europy miała miejsce prereformacja. Dla naszych celów najważniejszą osobą w prereformacji, osobą w pewnym sensie prowadzącą do reformacji, jest John Wycliffe. Są daty Johna Wycliffe'a.

John Wycliffe był naprawdę krytyczny wobec tego wszystkiego, bez wątpienia. Prowadził również ruch protestacyjny w Anglii przed Reformacją. Są jego daty, ale jest też tytuł, który został mu nadany w historii kościoła.

Nazywają go Gwiazdą Poranną Reformacji. Gwiazdą Poranną Reformacji. I to kocham.

Ponieważ kiedy wychodzisz w ciemności nocy przed świtem i widzisz gwiazdę poranną, wtedy wiesz, że słońce nadchodzi, wiesz, i tak dalej. To określenie, które zostało nadane Johnowi Wycliffe'owi, Gwiazda Poranna Reformacji, było pięknym określeniem dla niego. I tak w Anglii, coś działo się już przed Reformacją w Anglii pod tym człowiekiem o imieniu John Wycliffe i inni, oczywiście.

Przetłumaczył Biblię, był kaznodzieją itd. Więc jest dość krytyczny wobec wszystkich tych rzeczy sprzed Reformacji, bez wątpienia. Okej, teraz, jeśli spojrzysz na swój sylabus, to co zrobimy, to zobaczymy, co działo się w historii religijnej Anglii przed purytanizmem, prowadząc do purytanizmu.

I dzieje się to za pośrednictwem czterech monarchów. I jesteś zaznajomiony z tymi monarchami, jestem pewien. Więc zaczniemy od Henryka VIII.

I prawdopodobnie mówiłeś o Henryku VIII na wielu kursach. I to są czasy, które mam tam na górze, czasy jego rządów. Więc Henryk VIII, 1521, został ogłoszony przez papieża Obrońcą Wiary 1521, ponieważ napisał traktat w odpowiedzi na działania Marcina Lutra.

Oto on, Obrońca Wiary, Rzymskokatolicki Obrońca Wiary. Ale niedługo potem, w 1534 roku, Henryk VIII formalnie odłączył się od Kościoła Rzymskokatolickiego. A teraz, o czym jest ta historia? O odłączeniu się Henryka VIII od Kościoła Rzymskokatolickiego.

Co tam się działo, co, Jesse, nam przypomina? Miał inną żonę, która była jego żoną. Tak, chciał się rozwieść z żoną.

I chciał poślubić Annę Boleyn. A kościół na to nie pozwolił. I tak w 1534 roku lub około tego, nadchodzi przełom.

I postanawia odejść od Kościoła Rzymskokatolickiego. W sensie technicznym postanawia odejść. Ale jego powody nie są teologiczne.

Jego powody są polityczne. I był taki angielski ego, w pewnym sensie, że nie pozwolimy włoskiemu papieżowi mówić nam, co mamy robić. Więc oficjalnie odchodzi od Kościoła rzymskokatolickiego.

I ogłasza się głową Kościoła Anglii. Okej, teraz chcemy zwrócić uwagę na to, że chociaż został ekskomunikowany z kościoła z powodu tego czynu, nadal jest zasadniczo rzymskim katolikiem pod względem swojej teologii. Nigdy tak naprawdę nie odszedł od tego rodzaju rzymskokatolickiej teologii.

Więc to właśnie praktykował przez całe swoje życie. I zaczął pisać to, co nazywano sześcioma artykułami, które były swego rodzaju artykułami podsumowującymi. Ale kiedy przeczytasz te sześć artykułów, zobaczysz, że to w zasadzie nadal katolicka teologia.

Jednak Henryk VIII postanowił pozbyć się katolickich atrybutów, rzymskich atrybutów katolickich w Anglii. I był w tym dość potężny. Więc zniszczył wszystkie klasztory w Anglii, co było prawdziwą tragedią, ponieważ te piękne klasztory, które naprawdę były częścią kulturalnego centrum angielskiego życia, są teraz zniszczone.

Zniszczył również władzę papieża, klasztory itd. Ale w pewnym sensie, mimo że pozostał tradycyjnym katolikiem, katolickie atrybuty Anglii zniknęły. W pewnym sensie reformacja zaczęła się od Henryka VIII.

Więc to trudny początek, bez wątpienia, ponieważ w pewnym sensie pozostaje katolikiem. Niemniej jednak, zainicjowano pewien rodzaj reformacji. OK, więc to jest Henryk VIII.

Znamy go więc z innych kursów i znamy go z innych kursów. Te atrybuty szczególnie niszczyły klasztory, a zatem uniemożliwiały ludziom wstęp do klasztorów. A mnisi w świecie średniowiecznym byli swego rodzaju przywódcami kulturowymi świata średniowiecznego.

To oni przetłumaczyli Biblię i stworzyli teksty biblijne, a także kilka wspaniałych dzieł sztuki itd. Wielu ludzi chodziło do klasztorów na nabożeństwa itd. Więc to mam na myśli mówiąc o tych atrybutach.

Klasztory, kapłaństwo, mnisi, artystyczne i kulturalne przywództwo klasztorów i mnisi odeszli za Henryka VIII. I on ogłasza się, jak powiedzieliśmy, ogłasza się w pewnym sensie głową Kościoła Anglii. Więc był katolicki teologicznie, ale nie był katolicki pod względem zewnętrznym, myślę, że można tak powiedzieć.

Czy to ma sens? Tak więc wiele zewnętrznych rzeczy, według których ludzie ocenialiby swój rzymski katolicyzm, jak klasztory, zniknęło. Zostały zrównane z ziemią. To była smutna rzecz w historii Anglii, ponieważ wiele z tych klasztorów było pięknymi, pięknymi klasztorami, a on zrównał je z ziemią.

Czy to pomaga, Jesse? Jeśli chodzi o pułapki. Czy ty też... Nie, coś, to się wydarzy za... Są ludzie, którzy zmierzają w tym kierunku, ale to się nie wydarzy za Henryka VIII. To się wydarzy za następnego monarchę.

Więc następny monarcha pójdzie za nim. I przejmie władzę, a będzie to król Edward VII. Więc możesz zobaczyć, kiedy król Edward tam rządził.

Król Edward VII. Okej, teraz dzieje się tak, że za Henryka VIII wahadło jest nadal w katolicyzmie, ale zaczyna się przesuwac. Co się stanie z królem Edwardem... Czy powiedziałem VII? Król Edward VI, jak widać z... To, co się stało z królem Edwardem VI, to to, że wahadło naprawdę przechyliło się w stronę reformacji.

Król Edward VI ze swoimi doradcami naprawdę próbował wprowadzić jakieś zasady reformacji do Kościoła Anglii. Nie miał na to dużo czasu. Może pamiętasz z innych kursów, ale król Edward VI zmarł w wieku 16 lat.

Więc nie miał dużo czasu, żeby to zrobić. Ale pewne rzeczy miały miejsce za jego rządów. Więc, co zrobię, to wymienię cztery rzeczy, które miały miejsce za Edwarda VI, które identyfikowałyby Kościół angielski i, w pewnym sensie, życie reformacyjne w Kościele.

Więc cztery rzeczy. Po pierwsze, obrazy zostały usunięte z kościołów za Edwarda VI. Teraz, dlaczego obrazy zostały usunięte z kościołów? Było wystarczająco dużo ludzi kościoła, którzy uważali, że obrazy były zbyt rzymskokatolickie.

Przypominali im rzymski katolicyzm. Nie chcieli już być rzymskimi katolikami. I to jest w pewnym sensie katolicka rzecz.

Pozbądźmy się obrazów w kościele. Za Edwarda VI, to miało miejsce w większości kościołów. Numer dwa, nabożeństwo jest przeniesione na język angielski, przeniesione na język ojczysty.

Nabożeństwo w Anglii za Edwarda VI nie jest odprawiane. Msza nie jest po łacinie. Msza jest po angielsku. Jest dla ludzi, więc ludzie mogą zrozumieć.

Cóż, to nic niezwykłego. Luter chciał odprawiać nabożeństwa po niemiecku, a Kalwin chciał odprawiać nabożeństwa po francusku lub niemiecku. Tak więc to dzieje się w Anglii za czasów Edwarda VI, okej? Numer trzy, i już o tym wspominaliśmy w kontekście Soboru Trydenckiego.

Ale numer trzy to księża, którym wolno było się żenić. Więc księża mogli się żenić. Teraz pamiętajcie, że powiedzieliśmy, że Sobór Trydencki przyjdzie i umocni celibat księży w Kościele Rzymskokatolickim.

Ale w Kościele Anglii księża mogli się żenić. I numer cztery, czwarta rzecz to zmiana w liturgii. Z powodu wpływu Kościoła rzymskokatolickiego do tego momentu, świeccy lub świeccy lub zwykli ludzie mogli przyjmować chleb tylko podczas komunii.

Nie mogli wziąć wina na komunię. Tylko ksiądz pił wino. Więc mogli wziąć tylko chleb.

Co się dzieje, to komunia jest otwarta dla świeckich, więc teraz mogą wziąć chleb, co mogliby zrobić w każdym razie. Ale teraz mogą wziąć również wino. Więc teraz czują, że świeccy w pełni uczestniczą w nabożeństwie komunijnym, czego nie mogli robić, gdy kościoły były rzymskokatolickie.

Więc są pewne ładne kroki podjęte w kierunku przejścia do idei reformacji, bez wątpienia za Edwarda VI. Co się również wydarzyło za Edwarda VI, to to, że przywództwo Kościoła Anglii stało się bardzo, bardzo silne pod jego rządami. I wspomnę o trzech przywódcach Kościoła, którzy byli naprawdę bardzo potężni.

Okay, ups, wpiszę wszystkie trzy nazwiska. Okay, pierwszym był Thomas Cranmer. Był dość krytyczny.

A to, co ci tu podałem, to daty jego życia. Ale Thomas Cranmer, bardzo ważne, aby zwrócić uwagę na Thomasa Cranmera. Thomas Cranmer był arcybiskupem Canterbury za Edwarda VI.

Thomas Cranmer pomógł w promowaniu sprawy Reformacji w Anglii jako arcybiskup Canterbury, jako najważniejsza osoba w Kościele Anglikańskim. Więc jest dość ważny. I jest tu zdjęcie Thomasa Cranmera.

No więc dobrze. Wraz z nim był człowiek o nazwisku Nicholas Ridley. Nicholas Ridley był wielkim uczonym w Oksfordzie.

I tak Nicholas Ridley mógł pomóc w zwiększeniu stypendiów dla Kościoła Anglii. Więc stał się bardzo ważnym nazwiskiem w tym czasie. Bardzo, bardzo ważnym przywódcą kościoła w tym czasie.

Okej, a trzeci to mężczyzna o imieniu Hugh Latimer. I mam jego nazwisko i daty, Hugh Latimer. Hugh Latimer był świetnym kaznodzieją w tym czasie.

I w Oksfordzie, Cambridge i innych miejscach. Ale był wielkim kaznodzieją. Był wielkim głosicielem.

Musiał być bardzo charyzmatyczny, jak sądzę, w swoim kaznodziejskim proklamowaniu. Ponieważ z tego stał się znany. Więc to, co masz, to kombinacja trzech liderów, którzy naprawdę posuwają naprzód sprawę Reformacji w cudowny sposób.

Więc masz Cranmera jako duchownego, w pewnym sensie administratora kościoła, arcybiskupa Canterbury, który posuwa sprawy do przodu. A potem masz Ridleya i Latimera. Ridley jest uczonym.

Latimer jest kaznodzieją. Więc wiele rzeczy dzieje się tutaj z tymi trzema osobami. Teraz, co dzieje się za Edwarda VI, z przywództwem tych trzech osób w Anglii, wielu ludzi z Europy jest przyciąganych do tego, co dzieje się w Anglii.

Przyjeżdżają do Anglii, aby udać się do takich miejsc jak Oxford i Cambridge i uczyć się od tych trzech mężczyzn i innych, ale uczyć się i uczyć się o Biblii i wierze reformacyjnej i tak dalej od tych trzech osób. Tak więc, w tym czasie nastąpił wielki napływ ludzi przybywających do Anglii. Mogą to robić, ponieważ Edward VI, za jego panowania, chciał, aby ludzie przyjeżdżali i studiowali Biblię i zasady reformacji i tak dalej.

Więc jest otwarte. Teraz, rzecz, na którą chcemy zwrócić uwagę, i to będzie ważne później w tym wykładzie, ale rzecz, na którą chcemy zwrócić uwagę, to ludzie, którzy

przyszli, ludzie, którzy nauczali, jak ci trzej, o których wspomnieliśmy, i ludzie, którzy przyszli, byli zasadniczo kalwińskimi orientacjami Reformacji. Więc byli kalwinistami.

Byli kalwinistami, a nie luteranami, na przykład. Więc w Anglii, z pewnością w tym wczesnym okresie Reformacji, będzie to miało bardzo kalwiński posmak. Reformacja będzie miała bardzo kalwiński posmak.

Ważne jest, aby to odnotować, ponieważ kiedy mówimy o purytanach, będziemy mówić o ludziach w Anglii, którzy przejęli ten rodzaj kalwińskiego rozumienia Pisma Świętego i kościoła itd. Więc to naprawdę staje się ważne. Więc to jest Edward VI.

Więc wiele rzeczy działo się za Edwarda VI. Był bardzo ważną osobą, mimo że jego panowanie było krótkie, ale miał wokół siebie wielu doradców, którzy naprawdę, w pewnym sensie, promowali Reformację. Okej, więc możesz znać Edwarda VI z innych kursów.

Dobrze. Wahadło zacznie się huścić. Nadchodzi Królowa Mary.

Wahadło zacznie się huścić. Huścić w drugą stronę. Była... Królowa Maria była córką... Edward VI był synem Henryka VIII.

Córka królowej Marii była córką Henryka VIII i jednej z jego żon. Miał sześć żon, Katarzynę Aragońską. Oto więc królowa Maria, która teraz przejmuje władzę w monarchii.

No dobrze. A teraz, co z królową Marią? Kilka rzeczy o niej. Pierwszą rzeczą, którą chcemy powiedzieć, jeśli chodzi o jej osobowość, jest to, że królowa Maria była bardzo... Najwyraźniej.

Ale królowa Maria ewidentnie była bardzo, bardzo, bardzo uprzejmą kobietą. Bardzo, bardzo nietolerancyjną kobietą. I była katoliczką do szpiku kości.

Nie oznacza to, że nie ma bigoteryjnych i nietolerancyjnych protestantów, bo jest ich mnóstwo. Ale teraz mówimy tylko o kobiecie, która wstąpiła na tron, która była bardzo bigoteryjną, bardzo nietolerancyjną katoliczką. Więc królowa Maria zamierza przywrócić katolicyzm w Anglii.

Ona nie pozwoli, aby ta Reformacja posunęła się dalej. To już koniec, jeśli chodzi o Queen Mary. To koniec, jeśli chodzi o nią.

Anglia znów stanie się rzymskokatolicka, tak jak powinna być cały czas. I ona upewni się, że tak się stanie. I dziwne, że w jej... Sposób, w jaki to zrobiła, naprawdę wzmocnił protestantyzm, a nie go osłabił, ale mimo wszystko.

Więc druga rzecz, którą chcemy powiedzieć o królowej Marii, to to, że królowa Maria zdecydowała, że jedynym sposobem, aby to zrobić, jedynym sposobem, aby wzmocnić rzymski katolicyzm w Anglii, jest stawianie ludzi na stosie. Zacząć palić ludzi na stosie. Zgromadzić wszystkich tych przywódców, wszystkich tych ludzi, którzy przybyli z Europy, i spalić ich na stosie.

więc , że za panowania królowej Marii około 200 osób zostało spalonych na stosie. Tak więc to jest sposób na rozwiązanie tego problemu, przynajmniej z jej punktu widzenia. Okej, teraz troje z nich, oczywiście, zostało spalonych na stosie.

Możesz zgadnąć, kto był pierwszą trójką... Cóż, może nie byli pierwszą trójką spaloną na stosie. Ale trójka z nich spalona na stosie, oczywiście, to Cranmer, Ridley i Latimer. Nie ma co do tego wątpliwości.

Teraz, co się dzieje, to jest zdjęcie Ridleya i Latimera spalonych na stosie, ponieważ Cranmer został spalony na stosie dopiero rok później. Więc, to jest tylko zdjęcie Ridleya i Latimera, którzy zostali spaleni na stosie. I tak jak zostali spaleni na stosie, Hugh Latimer... Zapisałam to, żebym o tym nie zapomniała.

Ale to właśnie Hugh Latimer zwrócił się do Ridleya. Więc obaj... Widzicie zdjęcie. Obaj są przywiązani do centralnego słupa, a kłody są tam i są gotowi włączyć ogrzewanie tutaj.

A oto co Latimer powiedział Ridleyowi, gdy byli związani i czekali, aż płomienie wystrzelą. Powiedział: „Bądź dobrej myśli, Mistrzu Ridleyu, i bądź mężczyzną. Zapalimy dziś taką świecę z Bożej łaski w Anglii, że, jak ufam, nigdy nie zgaśnie”. Więc, wicie, a potem płomienie buchnęły i zginęły w płomieniach.

Ale to kocham. „Bądź dobrej myśli i graj mężczyzną. Zapalimy dziś taką świecę z Bożej łaski w Anglii, że, jak ufam, nigdy nie zgaśnie”. A potem, rok później, Cranmer został spalony na stosie.

Ale w sumie 200 osób zostało spalonych na stosie za tej królowej, Queen Mary. Więc to był naprawdę trudny czas. Ale rozpalając ogień na tych ludziach, to co zrobili, w pewnym sensie wzmocniło protestantyzm, nawet o tym nie wiedząc, ponieważ to męczeństwo wzmocniło kościół i tak dalej.

Czy ktoś z was był w Oksfordzie? Nie wiem, czy mieliśmy kogoś, kto studiował w Oksfordzie, albo czy ktoś był w Oksfordzie. Kiedy jedziesz do Oksfordu, jest miejsce na ulicy, które upamiętnia spalenie stosów Ridleya i Latimera. I jest tam też wspinały pomnik.

Kiedy przyjeżdżasz do Oksfordu, jest tam wielka statua. Teraz statua nie jest do końca dokładna, ponieważ statua pokazuje... Jest ogromna. Prawdopodobnie mogę ją znaleźć w Google.

Ale to ogromna statua. Ale nie jest do końca dokładna, ponieważ pokazuje Ridleya, Latimera i Cranmera przywiązanych do stosu i spalonych na stosie. Cóż, w rzeczywistości Cranmer został spalony na stosie dopiero rok później.

Ale rozumiesz, o co chodzi. Więc Oxford, miasto Oxford i Uniwersytet Oksfordzki podtrzymywały ten incydent przy życiu dzięki tej statui, a także dzięki pomnikowi na ziemi. Więc to było dość ważne.

A co się stało z królową Marią, nawiasem mówiąc, niech Bóg cię błogosławi, to to, że umarła jako bardzo, bardzo znienawidzona kobieta i bardzo obawiana kobieta, oczywiście, i bardzo znienawidzona kobieta. A ludzie, którzy nie zostali spaleni na stosie, uciekli do Europy, z powrotem do Europy, ponieważ nie chcieli być spaleni na stosie. Więc stamtąd wyszli.

Tak więc to jest Queen Mary. Więc w Henryku VIII katolicyzm rzymski został zaniedbany w pewnym sensie, ale nie teologicznie. Ale Reformacja zaczęła się trochę, ale nie w pełni.

Edward VI, wahadło się kołysze, a to, co masz, to nadchodząca z pełną mocą Reformacja. Queen Mary, wahadło kołysze się z powrotem do katolicyzmu rzymskiego. To, co masz przez krótki okres czasu, to ponowne ustanowienie katolicyzmu rzymskiego.

Okej, jak dotąd wszystko w porządku. Teraz, co robimy, to robimy Królową Elżbietę, Jej Wysokość Królową Elżbietę. I to jest czas, kiedy rządziła.

Również, oczywiście, córka Henryka VIII, królowa Elżbieta. Okej, więc co zamierza zrobić królowa Elżbieta? To, co postanawia zrobić, to przywrócić się panowaniu, które miała od 1558 do 1603 roku. Więc to jest długie panowanie, królowa Elżbieta I, Jej Wysokość.

Okej, to co ona postanawia zrobić, oczywiście, to jest co? Postanawia przechylić wahadło w drugą stronę i przywrócić protestantyzm i zasady reformacji w Anglii raz na zawsze. Więc to jest jej decyzja. Jako królowa, i była w stanie, naprawdę, to zrobić.

Więc, okej, zrobiła to na wiele sposobów, ale wymienię cztery. Cztery sposoby, w jakie Reformacja została ustanowiona w Anglii. I teologia Reformacji, życie Reformacji i tak dalej.

Więc, okej, numer jeden, pierwszy sposób jest taki, że zastąpiła katolickich przywódców w kościele protestanckimi przywódcami w kościele. Więc teraz nie spaliła katolickich przywódców na stosie, ale chciała, aby przywództwo kościoła było protestanckie, a nie katolickie. Więc to jest numer jeden.

No dobrze, numer dwa, ustanowiła dwa, jak to powiedzieć, dwa dokumenty, które stały się bardzo ważne dla życia kościoła. Okej, a pierwszy nazywał się Trzydzieści Dwie Artykułów. Teraz, Artykuły Wiary były w pewnym sensie opracowywane przed Elizabeth, ale tak naprawdę ustanowiła Trzydzieści Dwie Artykuły Wiary, które stały się w pewnym sensie Artykułami Wiary dla kościoła anglikańskiego.

Nie wiem, czy któryś z was jest anglikaninem. Może niektórzy z was są. Znacnie Trzydzieści Dwie Artykuły Wiary. Ale Trzydzieści Dwie Artykuły Wiary staje się w pewnym sensie definitywnym wyznacznikiem tego, w co Kościół Anglikański wierzy teologicznie itd.

W końcu i w pełni ustanowiła je w 1571 r. To jest więc pierwszy dokument. Drugi dokument był, jeśli jesteś anglikaninem, to powinieneś być z tym zaznajomiony, ale drugim dokumentem była Księga Modlitw Powszechnych.

Teraz Księga Modlitw Powszechnych była tam; ludzie pracowali nad Księgą Modlitw Powszechnych, ale ona zadbała o to, aby Księga Modlitw Powszechnych była używana podczas nabożeństw, aby w pewien sposób kierować liturgią kościoła. Więc te dwie rzeczy są bardzo ważne. Trzydzieści Dwie Artykuły, Księga Modlitw Powszechnych, to drugi sposób, w jaki ustanowiła kościół anglikański.

Okej, trzeci sposób, w jaki ustanowiła kościół anglikański, polegał na przyjęciu tytułu Najwyższego Gubernatora Kościoła. Nie jest głową Kościoła Anglii, ponieważ głową Kościoła Anglii jest arcybiskup Canterbury. Nie podobało jej się więc określenie, którego użył jej ojciec, nazywając go głową Kościoła Anglii.

Ale ona jest Najwyższym Gubernatorem. Ustanowiła siebie jako Najwyższego Gubernatora Kościoła Anglii. I to stało się bardzo ważne.

Jeśli przesuniemy się do dzisiejszego kościoła, do dzisiejszego kościoła anglikańskiego, czy arcybiskup Canterbury dostaje się do władzy dzięki zasadzie powszechnej? Czy ludzie głosują? O tym, kto zostanie arcybiskupem Canterbury? Czy wiesz? Czy ktoś wie, co się stało? W jaki sposób arcybiskup Canterbury zostaje arcybiskupem Canterbury? Arcybiskup Canterbury zostaje umieszczony na tym stanowisku przez Jej Wysokość Królową. Tak, ponieważ jest gubernatorem kościoła. Tak, to nie jest zasada demokratyczna.

Mam na myśli, że to nie jest demokratyczne głosowanie nad tym, kto powinien być Arcybiskupem Canterbury. To prerogatywa Jej Królewskiej Mości, kim będzie Arcybiskup Canterbury. Więc to się naprawdę nie zmieniło.

Mam na myśli, że zaczęło się od Elizabeth i nadal jest to prawdą. Więc to jest numer trzy. Numer cztery.

Ustanowiła hierarchię kościoła anglikańskiego, według której zarządzał kościołem anglikańskim, z arcybiskupem Canterbury na czele. I tak ustanowiła rodzaj hierarchii. Ustanowiła również liturgię kościoła anglikańskiego.

Teraz, na co chcemy zwrócić uwagę, to ustanowienie hierarchii i ustanowienie liturgii kościoła anglikańskiego. Musimy zauważyć, że zajęła ona stanowisko pośrednie między katolicyzmem z jednej strony, a protestantyzmem z drugiej strony, zwłaszcza kalwinizmem. W pewnym sensie zajęła stanowisko pośrednie między tymi dwiema grupami.

I tak naprawdę obraziła wielu kalwinistów, ponieważ wielu kalwinistów uważało... Rzymscy katolicy uważali, że jest zbyt protestancka. Kalwiniści uważali, że jest zbyt katolicka. A ona postanowiła zająć stanowisko pośrednie, co zrobiła raczej... I naprawdę broniła tego stanowiska pośredniego.

Broniła tego środka, mówiąc, że ma on trzy cechy. Więc wybrała środek, nie katolicki, nie kalwiński, środek, trzy cechy. Ten kościół, który założyłam, powiedziała królowa Elżbieta, ten kościół, który ukształtowałam teraz, ma trzy cechy.

Po pierwsze, jest to biblijne. Po drugie, jest katolickie, przez co miała na myśli, że jest zakorzenione w ortodoksji wczesnego kościoła. Więc jest katolickie w tym sensie, że jest tradycyjne, zakorzenione w ortodoksji.

I numer trzy, oczywiście, jest to rozsądne. Więc bardzo ważne jest, aby zwrócić uwagę na te trzy rzeczy. Jest to biblijne lub biblijne, że jest katolickie, tradycyjne i że jest rozsądne.

Ponieważ anglikanizm od dawna twierdził, że w XVIII wieku pojawi się człowiek o imieniu John Wesley, nie ma to nic wspólnego z teraźniejszością.

Porozmawiamy o tym, gdy będziemy mówić o Wesleyu. On nadejdzie w XVIII wieku, dobry anglikanin, i powie, cóż, dodam do tego czwartą rzecz. Dodam Pismo Święte, tradycję i rozum.

Dodam do tego doświadczenie. Tak, on to robi, a o tym porozmawiamy, gdy dojdziemy do Wesleya. Ale jeśli chodzi o Elizabeth, kościół anglikański jest teraz dobrze ugruntowany.

I jest to naprawdę, w pewnym sensie, ustalone. Mam na myśli, że ona naprawdę to ustawiła, aby było tym, czym jest dzisiaj. Teraz, znowu, nie wiem, czy mamy tu jakichś anglikanów.

Często jeżdżę do Anglii. I wiem wystarczająco dużo o Anglii, że anglikanie mogą być bardzo ewangeliczni. Możesz pójść na nabożeństwo anglikańskie, a tam mogą być gitary i śpiew, a może zespół i śpiew. To jest bardzo ewangeliczne, a kazanie jest najważniejsze.

Możesz pójść na inne anglikańskie nabożeństwa w Anglii, które są bardzo liturgiczne. W pewnym sensie wyglądają niemal jak rzymskokatolickie. To msza z księżmi i tak dalej.

A w anglikanizmie masz wszystko pomiędzy. To samo dotyczy Ameryki. Ale to jest kościół, który założyła Elżbieta.

OK, więc wahadło wróciło do zasad reformacji i szykuje się do przeprowadzenia angielskiej reformacji. Czy są jakieś? Czy widzimy, jak wahadło... Czy rozumiemy, co się tu dzieje? Wahadłowe wahadło, ale ostatecznie ustalone z Elżbietą I. Czy to dla nas OK? Tak, OK. OK, podążajmy za zarysem.

B, rozwój kongregacjonalizmu i baptystów. Tak więc, rozwój kongregacjonalizmu i baptystów. To staje się trochę mylące.

Więc podzieliłem na jeden i dwa kongregacjonalizmy, a następnie dwa będą baptystami, i przejdę do następnej strony. Ale najpierw zajmiemy się kongregacjonalizmem i wspomnę o teologii purytanów. OK, więc najpierw podajmy definicję purytanów.

Puritanie byli ludźmi, którzy... No cóż, słowo oczyszczać. OK, więc pochodzi ono od słowa oczyszczać. Puritanie byli ludźmi, którzy... Chcieli oczyścić Kościół Anglikański.

Nie chcieli opuszczać Ang... Nie zamierzali opuszczać Kościoła Anglikańskiego, ale nie chcieli oczyszczać Kościoła Anglikańskiego i chcieli oczyścić Kościół Anglikański według kalwińskich zasad porządku kościelnego. Więc przynieśli te zasady od Jana Kalwina i chcieli w pewnym sensie wyegzekwować je w Kościele Anglikańskim. Więc szukali poparcia Parlamentu, aby to zrobić, chociaż Jej Wysokość Elżbieta I, na przykład, w ogóle nie była w stanie tego zrobić.

OK, skrócę długą historię. Mam na myśli, że to staje się naprawdę... Ups, przepraszam. To staje się naprawdę skomplikowane.

Więc zamierzam uczynić twoje życie mniej skomplikowanym. Myślę, że tak. Tak, o, racja.

OK, w skrócie. Głównym zainteresowaniem purytanów była eklezjologia. Głównym zainteresowaniem purytanów była doktryna Kościoła.

OK, to jest dobre miejsce, żeby się chwilę zastanowić. Eklezjologia, doktryna Kościoła. Kiedy patrzysz na Kościół od Reformacji do chwili obecnej, tak jak my to robimy, jedną rzeczą, którą chcesz sobie ciągle zadawać, jest to, jakie są główne dyskusje w życiu Kościoła? Jakie są główne dyskusje teologiczne, które będą kształtować kierunek Kościoła? To jest jedna rzecz, którą zawsze chcesz sobie zadawać, ponieważ będziemy przechodzić teologicznie od jednej dyskusji do drugiej.

OK, więc na przykład, podczas Reformacji, jakie były dwie główne dyskusje podczas Reformacji, które Reformatorzy uważali za naprawdę, naprawdę ważne? Zbawienie, usprawiedliwienie przez wiarę, a potem wspominałem o drugiej, która moim zdaniem była dość ważna, a mianowicie o zapewnieniu. Zapewnienie. Zapewnienie wierzącego i tak dalej.

Teraz stało się tak, że wchodzimy w ten czas w angielskim życiu religijnym, i nie chodzi o to, że te kwestie nie były ważne. Nadal są ważne, ale tak naprawdę eklezjologia zajmuje teraz centralne miejsce w dyskusjach teologicznych. Więc jedno w pewnym sensie buduje drugie.

Ale ci ludzie są bardzo zaniepokojeni doktryną Kościoła. Więc jeśli Reformacja była, mam na myśli, oczywiście, to upraszcza sprawę, ale jeśli Reformacja była zaniepokojona doktryną usprawiedliwienia i zapewnienia, purytanie są zaniepokojeni eklezjologią, doktryną Kościoła. OK, teraz, jeśli chodzi o doktrynę Kościoła, są dwa rodzaje argumentów, które prowadzą z Kościołem Anglikańskim i z królową Elżbietą I i tak dalej.

Pierwszy argument dotyczy liturgii. Krótko mówiąc, purytanie, jeśli mieli oczyścić Kościół Anglikański, chcieli znacznie prostszej liturgii. Uważali, że liturgia Kościoła Anglikańskiego była nadal rzymskokatolicka.

Nadal macie księży, nadal macie szaty, szaty, nadal macie kadzidło, nadal macie mszę, a oni uważali, że liturgia była zbyt rzymskokatolicka. Musimy dojść do uproszczonej liturgii, a gdzie oni powiedzieliby, że znajdą tę uproszczoną liturgię? Jaki będzie autorytet dla nich mówiących, że chcemy uproszczonej liturgii? Biblia. Biblia będzie ich autorytetem.

Więc czują, że liturgia stała się zbyt duża, jakby przerośnięta wieloma rzeczami, których nie potrzebujemy w liturgii. Więc liturgia będzie numerem jeden. A drugą rzeczą jest polityka kościelna.

Okej, więc czym jest polityka kościelna? Czym jest polityka kościelna? Co mamy na myśli, mówiąc polityka kościelna? Okej, polityka kościelna, to sposób, w jaki zarządzasz kościołem. To sposób, w jaki prowadzisz kościół. I nie podobał im się hierarchiczny system Kościoła anglikańskiego, w którym masz arcybiskupa Canterbury, a potem masz księży, a potem masz świeckich i tak dalej.

Oni tego nie lubią. Dlaczego tego nie lubią? Dlaczego tego nie lubią? Bo dlaczego? Jaki jest ich autorytet, że nie lubimy tego hierarchicznego systemu? Biblia. Nie znajdziesz tego w Biblii, jeśli chodzi o nich.

Nie znajdziesz tego w Biblii, tego hierarchicznego systemu. To jest rzymskokatolickie. To nie jest biblijne.

A to, czego chcieli w kwestii polityki kościelnej, było czymś o wiele większym; chcieli, aby kościołem zarządzali w większym stopniu świeccy. Albo chcieli, aby kościołem zarządzali w większym stopniu kongregacja. I tak ostatecznie, ostatecznie, rozwinął się w ruch zwany kongregacjonalizmem.

Ale to zajmuje trochę czasu. Jeśli chodzi o purytanów, musimy pamiętać, że byli to ludzie, którzy pozostali w Kościele Anglikańskim. To nie są ludzie, którzy początkowo opuścili anglikanizm.

Pozostaniemy w Kościele Anglikańskim. Będziemy walczyć o to w Parlamencie. Postaramy się nieco bardziej uprościć tę liturgię.

Postaramy się uprościć rząd zgodnie z normami biblijnymi. Ale nie opuścimy Kościoła Anglikańskiego. Więc musicie pamiętać o tym o purytanach.

To jest dość ważne. Więc jeśli chodzi o rozwój kongregacjonalizmu, przede wszystkim teologia purytanów naprawdę kręci się wokół tych dwóch ruchów. Więc musimy to odnotować.

No więc, okej. B, English Independent Movement. Więc jest English Independent Movement, który idzie ramię w ramię z Puritan Movement w Kościele.

Więc musimy to jakoś odnotować. Okej. Teraz, ten angielski ruch niezależny.

Rozpoczął się English Independent Movement, a my podamy wam tutaj kilka nazwisk. Tak naprawdę zaczęło się od dwóch mężczyzn o imionach Brown i Harrison. Okej.

Brown i Harrison. Bardzo interesujące. Historia tych dwóch mężczyzn jest bardzo interesująca.

Te dwie... I zwróć uwagę na daty. Oto jesteśmy. Wiecie, wciąż jesteśmy w czasach królowej Elżbiety i dalej, dalej i tak dalej.

A jeden umarł dużo wcześniej niż drugi. Ale Brown i Harrison. Co się dzieje z Brownem i Harrisonem? Cóż, purytanie to ludzie, którzy pozostają w Kościele.

Brown i Harrison decydują, że nie możemy już dłużej pozostać w Kościele. Musimy stać się niezależni. Musimy opuścić instytucjonalny Kościół.

Dzisiaj, w naszych czasach, ludzie robią to codziennie i po prostu zakładają własną małą grupę. I nie myślimy o tym. Ale w tamtych czasach był to wielki, wielki ruch heretycki, jeśli chodzi o Kościół.

Więc Brown i Harrison, w skrócie Brown i Harrison, całkowicie oddzielili się od Kościoła Anglikańskiego i rozpoczęli niezależny ruch, który jest bardzo prosty pod względem ich kultu. Jest bardzo prosty. Jest bardzo prosty.

To są ludzie świeccy, zasadniczo. Byli księżmi anglikańskimi, albo przynajmniej Brown był księdzem anglikańskim. Ale zasadniczo uważają się za świeckich liderów.

To bardzo proste pod względem liturgii. To bardzo proste pod względem polityki. Czy uważasz, że byli mile widziani w Anglii? Nie, absolutnie nie.

Są wypędzani z Anglii. Więc są wypędzani z Anglii. Nie mogą zostać w Anglii.

Jeśli to zrobią, prawdopodobnie zostaną spaleni na stosie. Krótko mówiąc, i tego możesz nie wiedzieć, ale muszą gdzieś pójść. Dokąd pójdziemy? Dokąd zabierzemy naszą małą grupę wierzących, niezależnych? Oni nie wierzą, że powinni pozostać w Kościele.

Pozostawanie w Kościele to herezja. Dokąd pójdziemy? Było miejsce schronienia w tym świecie, w tym świecie końca XVI wieku, początku XVII wieku, które pozwalało niezależnym religijnym i ludziom religijnym, ludziom wiary i ludziom bez wiary znaleźć schronienie w swoim kraju. Czy ktoś wie, gdzie to było? Tak.

To była Holandia. Holandia była miejscem schronienia. I tam właśnie ci ludzie się udają.

Udają się do Holandii i tam znajdują schronienie. I to jest długa historia. Grupa ta, nawiasem mówiąc, nazywała się Brownists .

Ale tak czy inaczej, ta konkretna niezależna grupa ostatecznie wymarła. Ale były inne niezależne grupy podobne, które były w stanie jakoś przetrwać. Ale Holandia była miejscem schronienia.

Wszyscy znaleźli schronienie w Holandii, bez wątplenia. Więc, okej. Więc to jest tło tego angielskiego ruchu niepodległościowego.

No więc, okej. Zatrzymam się tutaj. Musisz mieć pięć sekund dzisiaj.

Więc poświęć pięć sekund. Po prostu odpocznij, rozciągnij się. Mamy dziś sześciu prawdziwych wyznawców.

Więc mamy dziś tylko jednego apostatę. Więc to dobra rzecz, wiesz. Ale po prostu odpocznij, rozciągnij się.

Opowiedz mi o tym tygodniu. Masz dużo egzaminów w tym tygodniu. Ktoś? Masz dużo egzaminów.

Masz egzaminy w przyszły poniedziałek, w dniu, w którym robimy egzaminy. Czy ktoś inny ma dwa egzaminy tego dnia? Więc to twój jedyny egzamin. To dobra rzecz, prawda? To dobra rzecz.

Masz jeden we wtorek. Okej, w porządku. Więc radzimy sobie dobrze, prawda? Więc idziemy do przodu i wszystko.

Czy radzisz sobie dobrze na zajęciach i wszystkim? Tak, mam taką nadzieję. Błogosławię wasze serca. Okej, odpoczywam przez pięć sekund.

Dobrze, dobrze. No to chodźmy, przywieźmy tych ludzi do Ameryki. Numer dwa, B2.

Sprawmy, żeby ci niezależni przybyli do Ameryki. Tutaj musimy porozmawiać o pielgrzymach przybywających do Ameryki. Okej, w porządku.

Kim są ludzie, którzy przybyli do Ameryki? Kim są ci ludzie, którzy opuścili Plymouth w Anglii i przybyli do Ameryki w 1620 roku? Cóż, ci ludzie są separatystami. Ci ludzie są niezależni. Opuścili kościół anglikański.

Teraz potrzebują pewnego rodzaju schronienia. Więc wsiadają na Mayflower i przemierzają morza. Więc za chwilę porozmawiamy o ich dwóch najważniejszych przywódcach.

Sprowadzę ich tutaj. Brewster William Bradford. Zanim to zrobię, kto z was był na plantacjach w Plymouth? Podnieście rękę, jeśli byliście w Plymouth.

Jeden, dwa, trzy, cztery, pięć. Czy ktoś jeszcze był w Plymouth? Nie byliście w Plymouth? Okej, jak będziecie mieli okazję, musicie pojechać do Plymouth. Musicie zobaczyć skałę.

Jest mniej więcej takiej wielkości. Więc to nie jest maleńki kamień. Musieli zbudować coś wokół kamienia, ponieważ turyści odłupywali kawałki skały Plymouth, na której wylądowali pielgrzymi.

I tak w końcu musieli powiedzieć, że turyści odłupują młotkiem kawałki skały. Więc zbudowali coś wokół tego. A potem, jeśli pójdziesz do wioski plantacyjnej Plymouth, czy poszłicie też do wioski, do wioski z XVII wieku? Jeśli pójdziecie do wioski, nie zniechęcajcie się, bo będą z wami rozmawiać tylko w języku XVII wieku i kwestiach z XVII wieku i tak dalej.

Zmuszą cię do powrotu do XVII wieku, kiedy pójdziesz do wioski i zobaczysz domy itd. I to jest tylko część całości. To naprawdę cudowne.

Pamiętam, że lata temu przyjechał tu pewien facet z Japonii. Studiował. Właściwie studiował historię purytańską i wszystko, ale rozpaczliwie chciał zobaczyć plantacje w Plymouth. Więc zapytali mnie, czy bym go zabrał.

Więc tak zrobiłem, zdjąłem go. Ted i Peter Stein wiedzieliby. Peter Stein i ja zabraliśmy tego gościa na plantacje w Plymouth.

I tak weszliśmy na plantacje, a oni powiedzieli mu, ludzie z XVII wieku, że byli, skąd jesteś? Nie znał zbyt dobrze angielskiego, tylko trochę tu i ówdzie. Ale powiedział, skąd jesteś? Powiedział, że jestem z Tokio, Japonia. A oni powiedzieli, oczywiście, och, nigdy o tym nie słyszeliśmy.

Gdzie jest Tokio? Nigdy nie słyszałem o Tokio. Więc nie do końca zrozumiał, że wrócili do XVII wieku i będą rozmawiać tylko w tym. Więc był dość obrażony w pierwszych kilku domach, do których poszliśmy, ponieważ nikt nie wiedział, gdzie jest Tokio.

Potem w końcu dotarło do mnie, co się tu dzieje. W końcu zobaczył, co się dzieje. Więc od tamtej pory było w porządku.

Nie obraził się, gdy ludzie mówili, że nigdy nie słyszeli o Tokio. Ale w pierwszym domu, do którego weszliśmy, był naprawdę obrażony, że nie słyszeli o Tokio. Ale wy byliście, więc musicie pojechać do Plymouth Plantations.

To naprawdę wspaniała rzecz do zobaczenia. A potem, nawiasem mówiąc, wsiadasz na Mayflower. Muszę wrócić na wykład.

Ale płyniesz Mayflowerem, a on jest malutki, prawda? Zastanawiasz się, jak 120 osób mogło się zmieścić na tym statku. I to katastrofalna przeprawa przez ocean w tym świecie, zdradliwa. Więc to dość ważne.

Tak czy inaczej, okay. W porządku, więc to są pielgrzymi, którzy tu przychodzą. Okay, chcemy wspomnieć o dwóch osobach, które tu przyszły.

I chcemy wspomnieć Williama Brewstera i Williama Bradforda. Ważne jest, aby zanotować ich nazwiska. Okay, William Brewster.

William Brewster był starszym. Tak sam siebie nazywał, Starszy William Brewster. Skąd wziął to imię, swoją drogą? Ci ludzie są kim? Skąd wziął to imię, Starszy? Z Biblii, tak, z Biblii.

Więc jest starszym. I jest swego rodzaju duchowym przywódcą tych niezależnych, tych separatystów. I oni są kongregacjonalistami, w pewnym sensie.

I tak, on jest starszy. A potem, oczywiście, William Bradford jest politycznym, jeśli chcesz go nazwać politycznym liderem, prawda, 120 osób lub coś koło tego. Ale on jest w pewnym sensie politycznym liderem.

I technicznie rzecz biorąc, jest pierwszym gubernatorem Wspólnoty. I lądują w Plymouth Rock. I lądują w Plymouth.

Ustanowili rodzaj kongregacjonalizmu lub niezależności tutaj w tym kraju. Tak więc pielgrzymi przybywający do Ameryki są bardzo, bardzo ważni dla tej historii. Okej, teraz, jeśli śledzisz narrację, spójrz na C na stronie 12.

Teraz musimy wspomnieć o imigracji purytańskiej do Ameryki i kształtowaniu się amerykańskiego kongregacjonalizmu. Więc teraz musimy ściągnąć purytanów tutaj. Więc jeśli tylko ze mną poczekacie, aż ściągniemy purytanów tutaj, damy radę.

Okay, po pierwsze, o purytanach. 1628 to szczytowy moment imigracji purytańskiej tutaj do stanów. Pamiętajcie, nie mówimy teraz o separatystach.

Nie mówimy o niepodległości. Nie mówimy jeszcze o kongregacjonalistach. Mówimy o ludziach w Kościele Anglii, którzy przychodzą do tego nowego świata.

Więc 1628 staje się swego rodzaju szczytowym momentem ich przybycia tutaj. A ci ludzie, lub początek ich przybycia tutaj, naprawdę przynoszą ze sobą purytańskie i kalwińskie idee do tego nowego świata. Teraz pozwólcie, że wymienię kilku liderów, których znacie.

John Cotton jest bardzo, bardzo ważny. John Cotton został przywódcą społeczności purytańskiej w Bostonie. Prowadzę kurs amerykańskiego chrześcijaństwa.

Amerykańskie chrześcijaństwo, staramy się robić dużo teologii na kursie i tak dalej. Ale bierzemy wycieczki do Bostonu. Jedną z rzeczy, które im pokazałem, był dom Johna Cottona, miejsce, w którym znajdował się dom Johna Cottona, ponieważ był on przywódcą społeczności w Bostonie.

Więc jest bardzo, bardzo ważny. A ten dom, miejsce jego domu jest poza utartymi szlakami. Więc nawet jeśli przeszedłeś Freedom Trail, nie zobaczysz miejsca domu Johna Cottona, ponieważ jest poza szlakiem i tak dalej.

Więc musisz wiedzieć, gdzie znajdują się niektóre z tych miejsc. John Cotton przybył i został liderem Bostonu. Richard Mather przybył i jest liderem Dorchester.

Teraz, Dorchester w dzisiejszych czasach, Dorchester jest częścią Wielkiego Bostonu. Ale w tamtym czasie Dorchester było odrębną społecznością. Więc Mather jest tam liderem.

A potem Thomas Hooker zostaje przywódcą społeczności purytańskiej w Hartford. Czy ktoś jest z Hartford? Muszę spojrzeć na twoje karty. Czy ktoś jest z Hartford? Okej.

Dotarcie z Bostonu do Hartford, prowadzenie grupy ludzi z Bostonu do Hartford. Dzisiaj jedziesz samochodem i to zajmuje. Wiesz, ile to zajmuje? Półtorej godziny lub coś takiego, żeby dojechać do Hartford. Cóż, w tamtych czasach Hartford było oczywiście na odludziu.

Tak więc poprowadzenie grupy ludzi z Bostonu przez dzicz, przez lasy, przez lasy do Hartford i założenie społeczności w Hartford nie było łatwym zadaniem. Ale on to zrobił i został przywódcą purytańskiej społeczności w Hartford. A jeśli kiedykolwiek pojedziesz do Hartford, jest tam Kościół Hookera.

To czwarty kościół na tym miejscu. Pierwotny kościół purytański znajdował się na tym miejscu. To czwarty kościół zbudowany na tym miejscu.

Ale on i cała jego rodzina są pochowani za kościołem. Więc to są te trzy osoby, które przyszły, aby przewodzić społeczności purytańskiej. Więc, okej.

Teraz, co chcemy zauważyć w przypadku wszystkich trzech z nich, to to, że są duchownymi w Kościele Anglii. Są to ludzie, którzy są wyświęceni do służby, w pewnym sensie, w Kościele Anglii, w kościele ustanowionym w Anglii. Są to kalwiniści, ale nie mają żadnego interesu w oddzieleniu się od Kościoła Anglii, chociaż wierzą w strukturę kongregacyjną.

Ale także, o czym zapominamy, przykro mi to mówić, nie lubili tych pielgrzymów tam w Plymouth. Bo kim byli pielgrzymi w Plymouth? Pielgrzymi byli separatystami. Byli niepodlegli.

Byli to ludzie, którzy opuścili Kościół Anglikański. Ci ludzie są purytanami. Ich ideą jest pozostanie w Kościele Anglikańskim i próba reformy go od wewnątrz.

Tak więc, nie było naprawdę dobrych stosunków sąsiedzkich między mieszkańcami Plymouth a purytanami w Bostonie, Dorchester, Hartford i innych miejscach. Teraz, w końcu, jakoś się połączą, a my zobaczymy, jak to się stanie. Ale początkowo purytanie byli bardzo, bardzo podejrzliwi wobec tych separatystów.

Więc, ponieważ mówimy o dwóch różnych typach ludzi pod względem relacji z Kościołem Anglikańskim. Więc, okej. Miłego dnia i do zobaczenia.

Nie zapomnij, w środę, dać mi pytania. Nie zapomnij uwzględnić intelektualnego uroku Reformacji w co najmniej, może jednym z twoich trzech pytań. Prawdopodobnie powinno to wynikać z tego i z tekstu.

A w piątek wygłosimy wykład, a w piątek spotkamy się w Lyonie, gdzie ponownie przygotujemy was do egzaminu.